

EEN VERLOREN LEGENDE.

Hoewel ik nimmer een geval ben tegengekomen van de verspreiding van twee-kleppige schelpdieren op de manier zoals die, in navolging van DARWIN (1882), beschreven staat op blz. 913-914 van Correspondentieblad no. 90 (oktober 1960), zou ik niettemin gaarne aan de geachte lezers, ter opfrissing van mijn geheugen, een vraag willen stellen, die eveneens verband houdt met de grote kracht en volharding van de sluitspieren der Bivalven, en wel deze: "Waar kan ik gelezen, of van wie kan ik destijds in Indië gehoord hebben, de navolgende historie?"

Eerst een woord vooraf. Zoals velen onzer bij ondervinding zullen weten, treft men een of meer soorten van Tridacnaceën, tot welke groep o.a. de reusachtige doopvont-schelp, de "bénitier" der Fransen, behoort, in Indië aan als zóór gewone bewoners der koraalriffen, alwaar zij, en wel speciaal de kleinere soorten, verborgen zitten in grote mi of meer afgeronde koraalblokken, om en bij het laagwater-niveau of iets dieper. Bij het gebruik van deze karang als bouwsteen krijgt men de gehele dieren in handen, waarvan men in hun natuurlijke omgeving slechts uitsluitend de mantelzoom te zien krijgt, als een prachtig paarsblauw of fluweelbruin gekleurde golf-figuur (- dankzij de gekartelde schelpvanden ! -), nauwelijks boven het oppervlak van het koraalblok uitstekende. Volgens de legende nu zou ergens langs de kust van Java op zekere nacht een jonge panter zich op een kustrijf hebben gewaagd, en, hoe dan ook, bij een zijner klauwen door een Tridacna zijn gegrepen en vervolgens zó krachtig door het schelpdier zijn vastgehouden, dat hij na het aanbreken van de dag door de bevolking gemakkelijk kon worden afgemaakt. Dat het een-en-ander inderdaad mogelijk moet zijn, laat zich denken. De talloze huiskatten, die hier bij ons jaarlijks in bunzingklemmen worden gevangen, worden ook nagenoeg altijd door het vangijzer bij een voorpoot gegrepen en vertonen geen neiging om zich door het afbijten van hand of vingers daaruit te bevrijden. Zij betasten als het ware vooraf haar prooi-object of hetgeen zij daarvoor aanzien, en dit zal de panter ongetwijfeld net zo doen. Door de kustbevolking worden wij zelf dan ook wel eens ge-waarschuwd voor het aanraken van de zo verleidelijk uitziende kleurige kronkel-figuren op de karang.

Wilp (Geld.), 9 januari 1961.

Iordensweg 91

W.C. van Heurn.